

Василь Ко

ВСЕ ДЛЯ СЕБЕ А ЩО ДЛЯ УКРАЇНИ?

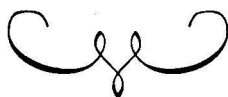

НЬЮ-ЙОРК

1952

ВАСИЛЬ КО

Все для себе,
а що для України?

diasporiana.org.ua

НЬЮ-ЙОРК — 1952

1. МИ І УКРАЇНА

Обов'язок, єдність, людяність, дисципліна, зрозуміння та жертвенність — це речі кожному з нас зрозумілі. Кожна країна в світі своїми законами зобов'язує суспільство та окремих повнолітніх одиниць виконувати всі згадані зобов'язання людських та християнських законів, як також грошеві податки і пожертви. Хай кожний з нас, українців, усвідомить та зрозуміє, яку ж ми до сьогоднішнього часу та скільки саме давали пожертв своїй батьківщині. Коли наша рідна українська земля була довгими віками окупована ворогами, тоді безчесний та сп'янілий ворог вимагав від нас стократної данини для ще більшого зруйнування нашого народу та нашої батьківщини. А зобов'язання ставив нам такі, що навіть говорити не давав нам рідною материнською мовою.

Ще й тепер, на жаль, наша батьківщина в страшній неволі, що її світ ніколи не чув та не бачив. Тому ми мусимо, кожний українець і кожна українка, виконати згадані зобов'язання супроти своєї батьківщини, і то за всяку ціну.

Чим же ми, українці, маємо на чужині, далеко від батьківщини, віддячитись за провини наших ворогів, як не тим, щоб перед усім світом відкрити правдиве замасковане вороже обличчя, їх хитру брехню в масово продукovanій писанині та перекрученій історії на шкоду поневолених народів (в тому числі і нашої Укра-

їни) та безсоромне очорнювання нас в очах чужинців?

Якщо у нас, тут на еміграції, є одиниці чи більший гурт тих, що відмовляються різними хитрими викручуваннями від зобов'язань та жертвенности, то вірно можна підтвердити такий стан нашим прислів'ям: „крути, верти, а мусиш вмерти”. Чи хтось повірить крутійствам і хитрій брехні, хіба правду та факти так легко перекрутити? Правда завжди вийде наверх. Чи, може, неправда, що деякі з наших „політиків” звуть себе „амбасадорами”? А в Карпатах та на Поліссі ці „амбасадори” не бажали боротися в рядах УПА проти заклятого московського ворога. Ще донедавна деякі „патріоти” виписували шкідливі паплюжницькі брехні та очорнювали визвольну боротьбу українського народу. Вони також не спішили так скоро виїхати десь там в Африку, в Туніс, чи в Мароко, бідувати під спекою та непевним завтрішнім днем. Вони навіть при виїзді до Америки чи Канади намагались дістатись до великих міст, де кращі заробітки та де можна грати з себе великого пана-аристократа. Так, кожному на американській землі дозволена власна ініціати́ва, але не треба також легковажити і жодній людині забувати про рідних єдинокровних братів на батьківщині, що поневіряються під брудним чоботом окупанта.

Дехто іноді не тільки забуває про Україну, не тільки нічим не відплачується, а, що ще гірше, відплачується яничарством та різними чорними паплюженнями на шкоду українській справі. Всі ми, українці, а також і неукраїнці, знаємо слова Ів. Франка: „Думай кожний, що на тобі мільйоновий стан стоїть, що за долю мільйонів

мушиш дати ти одвіт". Вдумуючись в ці пророчі слова Ів. Франка, автор цих рядків знову і знову ставить собі питання: чи міг би він, як простий робітник, допомогти поневоленій Україні?

2. ЩО РОБИТИ?

Корисною роботою для України й українського народу на батьківщині та на еміграції могло би бути щорічне жертвування поодинокими особами свого однотижневого заробітку. Всі дотеперішні заклики, заяви, прохання фінансової жертвенности для цілей політично-визвольних, допомогово-гуманітарних, наукових і т. п. не дали успіхів не тільки через нерозуміння окремих одиниць, але й через невідповідні вияснення, вказівки для українського громадянства з боку найсвідомішого ядра нашої еміграції як в Америці, так і в Канаді, а також і поза ними.

Тому автор цих рядків, тепер звичайний скромний робітник, а раніше в'язень брудних гітлерівських в'язниць, бере на себе сміливість заявити і закликати всіх без винятку українців звернути увагу на дотеперішні заклики. Бо наслідки цих закликів настільки малі, що їх навіть не можна зачислювати до якихось наслідків справжньої свідомої жертвенности.

З витягнутою рукою за дрібняками далеко не підеш. Витягнення руки за пожертвою практикується на цій земній кулі; навіть поблизу хмародерів „мільйонерського" міста Нью-Йорку можна нерідко бачити не одну витягнену руку. Але найчастіше саме той, що має і може да-

ти до простягнутої руки, дав би скорше по руці, як в руку.

Ні, приятелю, дорогий читачу! Не дасть жодного ефекту жебранина дрібняками допомоглим, політичним та науковим центрам, саме в такий важливий, а, може, навіть і рішальний для України час. В Новому Світі буйно розквітають американські та канадійські острови всевітнього добробуту. Добробуту, що його Америка і Канада раніше не знали, що його не мали ні перед Вашингтоном, ні після нього аж до сьогодні.

Хай ніхто з нас не буде пасивними споживачами американського хліба, як ними вже були колись такі споживачі українського хліба. Недарма американські та канадійські високі достойники публічно висловлювалися про деяких новоприбулих ДП, що, мовляв, „якими вони були у своїх країнах, добрими чи злими, такими ж вони будуть і для наших країн”.

Якщо б нам, українцям, уже так доля мала судити, щоб ми знову попали під окупацію наших ворогів кількох сусідніх держав, чи ще, може, навіть і не сусідніх, — колишньої і сучасної Німеччини та Австрії, — то доводиться нам висловитись так (хоч це може звучати для деякого прикро і соромно): хай би вже тоді, на лихо та сором, краще нас окупували дикуни з околиць африканської Сахари, чи кочівники з околиць поблизу азійських Гімалаїв, чи навіть племена з бразилійських джунглів. Нашому багатостраждальному народові було б значно легше перенести подібну окупацію, ніж перенести її тепер від колишніх і сучасних двох окупантів, з яких один катує наших братів та сестер — українців Київщини, Харківщини,

Чернігівщини, Одещини та Львівщини, а другий — Холмщини, Перемишлянщини та Дрогобиччини.

Випробувані на власній шкурі якогось в'язня, його кати є більше зненавиджені та страшні, ніж якісь інші передбачувані, невипробувані кати з іншої в'язниці. Пам'ятаймо всі як один, що обов'язком кожного українця, який на власній шкурі випробував канчуки цих згаданих ворогів-окупантів, пімститися за їхні кривди. На жаль, ще й дотепер продовжується ця чортівська робота руками двох останніх окупантів — росіян і поляків — на нашій рідній українській землі. Їх дика, скажена, диявольська безпощадність та звірячі методи катування на ших братів і сестер розбивались об самовідданий патріотизм нашого народу. Вони для нас запеклі вороги, непростимі злочинці, що, прибулавши непрошені в нашу хату, на українську землю, із своїм вже добре знаним „огнем та мечем”, — вже не раз його випробовували на наших тілах та костях, топлячи їх в пролитих морях невинної української крові. Пам'ятаймо добре, пам'ятаймо всі, як один, українці та українки! Та ще й другим, хоч би і не українцям, розповімо про це, просячи співпраці та допомоги.

Якщо ворог нападає на нашу хату, ми повинні керуватися принципом: око — за око, зуб — за зуб. Не дозвольмо споконвічним ворогам, як непрошеним в нашій хаті, — на рідній українській землі, — „гостям” ні стати, ні сісти, ні в спокої переспати ніч. Яким би ласкавим ворог не був, — він мусить зникнути безслідно з нашої землі, як зникає дим. Наші вороги добре знають самі, що ще жоден з них не зігрівся

довго в нашій хаті, на плодючій українській землі. Ні колись, ні тепер, ні в майбутньому не залишиться довго жоден ворог на нашій землі, поки в наших жилах тече українська козацька кров. А тепер приспім наших споконвічних ворогів та на знак дванадцятої години приготуймо їм, де вони тільки не були б, останню Варфоломіївську ніч.

3. НАША „ЖЕРТВЕННОСТЬ” НА ЧУЖИНІ

Нещодавно було наочно доведено нежертвенність українців в Канаді на національні цілі через централю КУК. По інформаціям та звітам української преси з Канади виходить, що діяльність та активність КУК-у не сягає навіть сотої частини того, що виконав Конгресовий Комітет в США. Це могло виникнути насамперед тому, що КУК не включає в свою систему всі українські політичні та громадські організації в Канаді. Зрозуміло, що КУК не повинен підлягати безвідповідальним чинникам, що, мов вогню, бояться його реорганізації чи взагалі тільки поповнення з новопритулих активних емігрантів.

Цього не можна закинути Конгресовому Комітетові в США; аджеж тут, здавалось би, все в порядку — і заряд, і управа, в яку входять українські патріоти, заслужені борці за Україну та найбільшчі співробітники славної пам'яті Петлюри, Скоропадського, Волошина та інших.

А все ж таки і тут не все гаразд в жертвенності для українських цілей — політично-визвольних, допомогово-гуманітарних, наукових і т. п. Ці пожертви, що сягають не вище якихось

ста тисяч доларів, можуть бути тільки краплею в морі, нічим в порівнянні з ідентичними жертвами серед інших чужинецьких груп в США. І це саме в такий важливий для української визвольної справи час, коли події назрівають не днями, а годинами.

Тут причину треба шукати деінде, а саме в незрозумінні загалу, в непокірності та недисциплінованості окремих осіб з нової та старої еміграції в США. А як їх, власне, закликати „до порядку”, коли вони всі не в уніформах, а під капелюхами та краватками. От якщо б Сполученим Штатам Америки прийшлося піти рішучим походом проти російського комунізму, тоді могла б бути запроваджена покірність і дисципліна. Проте, саме ми, українці, повинні довести чужинцям, що ми є ідейним, здисциплінованим монолітом, а не якоюсь аморфною, безбарвною масою. Що ми вміємо діяти не тільки за наказом згори, але й з власного глибокого переконання.

Тому, що ми, українці, завжди спізнюємось, ми і цим разом спізналися в поширенні правди про поневолену кремлівськими можновладцями Україну поміж необізнаними чужинцями. А білі імперіялісти, нещодавно зорієнтувавшись в обставинах та збудившись від 30-ти літнього сну, рушилися, мов ті дикі звірі з своєю скаженою лютістю. Вони не шкодують своїх фінансів для темної чортівської роботи з надією, що дуже швидко зможуть засліпити необізнаний світ брехнею і провокаціями.

Ми, українці, всі, як один, мусимо шукати рятунку, засобів зрозуміння світом нашої правди про Україну. А наша правда — це воля для народу, і, то саме головне, воля без жодного оку-

панта, воля для всіх. Не меншим нашим завданням є доказати світові брехню наших ворогів, масами поширеної, перекрученої та зфалшованої історії і т. п. Вони не тільки фалшиво інформують світ та негативно представляють Україну в очах чужинців.

Наші вороги на свою чорну роботу не жалують мільйонів грошей, як наприклад: одна добре відома в російських колах „графиня” сама одна жертвує більше для імперіялістичної в’язниці багатьох поневолених народів, ніж ми всі разом (близько мільйона осіб) українці в Америці. Бо ганебним фактом є те, що ми ледве зібрали напротязі двох років тільки жменьку грошей на національний визвольний рух. І то, на сміх і на сором, саме в той час, коли московський жид „делікатним” способом видунив від отців-василіян за одним махом вдвічі більше, ніж ми всі зложили на протязі двох літ, та якимось магічним чудом не вдалось нам знайти засоби, щоб покарати його. Але якась „графиня” спокійно собі фінансує потворний російський імперіялізм. І в той самий час, коли червоні москалі вже більше 30 літ фінансують свою темну роботу здобутками нашої батьківщини та сотень інших поневолених народів. Фінансування імперіялістичної роботи росіян будуть, напевно, описувати майбутні покоління в мільйонах томів спогадів про фінансування останнього імперіялізму. Ось і тепер культурний світ висміює та з дива не сходить, вивчаючи методи володарювання: цариці Катерини та всіх інших Іванів Грозних, Петрів Перших та Микол, аж до новочасного володаря всесвітньої тюрми народів.

4. ЯК ЖЕРТВУЮТЬ ОДНІ, А ЯК — ІНШІ

Згідно з відомостями журналу „Визвольний Шлях”, жертвенність нашої еміграції в Англії (біля 40 тисяч) для українських національних цілей за останніх кілька років сягає більше мільйона доларів. Ми добре знаємо, що в Англії сучасний матеріальний рівень значно нижчий, ніж навіть у повоєнній Німеччині. Чи ж можна порівнювати матеріальні можливості українців Америки і Канади з можливостями наших земляків у європейських країнах? Боротьба за шматок хліба відступила в хоч і не далеко (якщо мова йде про найновіших емігрантів в США), але легко забуте минуле, і про це тепер навіть неварто говорити. Але недарма в українській народній творчості зустрічаємо влучне прислів'я: „Забула корова, що телям була”.

Користуючись всіма найновішими досягненнями техніки, що зокрема в США пішла вперед такими гігантськими кроками; маючи телевізійні апарати, холодильники, часто-густо авта, а іноді навіть власні будинки; витрачаючи десятки і сотні доларів на різні розваги і забави — ми відсуваємо на задній плян найактуальніші потреби і найсвятіші обов'язки: свої обов'язки перед Нацією. Наші українці в Америці і Канаді, на жаль, і на превелике диво, та, що більше, на сміх в очах чужинців, — свої пожертви на національні цілі обмежують центами, а в найкращому випадку парою доларів, мовляв: „Нате і вам крихту з мого панського столу”. Чи ці жалюгідні пожертви центами можна назвати справжніми жертвами, чи це тільки звичайна насмішка над жертвою?!

Довершенністю матеріальної нездарности є

ню-йоркські українці, які за півстоліття свого побуту в найбільшому і найбагатшому місті світу не спромоглися збудувати свого Народного Дому. Але натомість є у них і кари, і сварки... А в неділю під церквою, такі сердечні розмови годинами, немов би сто років не бачились добродії... Добре їм так щиро між собою базикати при долярах в кишені та в банку.

Чи так само сердечно ми жертвуємо, як сердечно розмовляємо з приятелями і знайомими? (В тому числі і Ви, Шановний Читачу?!). Чи так само сердечно і щиро ми жертвуємо тим скитальцям, що залишилися в Європі або ще й другим, вже зовсім „свіжим” українцям, що час-від-часу прибувають з-за залізної диявольської завіси?.. Як далеко ще нам до жертвенности ближньому та ще рідним нещасним братам і сестрам-українцям! І саме в цей критичний момент бавляться і тішаються ці базіканці, вже такі типові у своєму скупарстві, що готові за цента чи за доляра „гонити козу до Гонолюю”.

Чи в цьому випадку не є ці наші скупарі в Америці і Канаді (в цих двох країнах найбільшого добробуту в світі) подібні до росіян? І саме в тому, що, як росіянина лаяти в очі чи навіть хвалити його, то він скаже у відповідь на це: „А какая різниця, ето все равно”... Ось і нашому братові при долярах, в добробуті Америки і Канади, часто-густо також „все равно” — жертвувати знедоленим братам і сестрам українцям чи не жертвувати.

І це якраз в той час, коли саме Америка й Канада здивували цілий світ своїми правдиво-щедрими пожертвами для чужинців з різних країн, в тому числі і для українців. Дають, по-

зичають, жертвують, помагають... де треба, а іноді й де не треба... А що ж ми — українці для українців?.. Брат — братові?.. Сестра — сестрі?.. Та де! І думки наші скупарі про це не мають!

Чи ж не ганьба це? Чи ж не сором перед чужинцями як прихильними до нас, так і ворожими нам? Про це все відомо чужинцям і все, на жаль нотується в пресі — і зле, і добре (хоч саме цього доброго дуже мало).

5. ХТО ВІДПОВІДАТИМЕ?

Наша батьківщина поневолена. Але в найменших проблісках надії на рятунок і визволення вона розраховує на українську еміграцію, що розкидана по цілому світі, незалежно від партійних, релігійних чи територіяльних розходжень. Недарма кажуть, що які поодинокі особи, такий і загаль. Який загаль суспільства, такі й наслідки для них самих, їх братів, сестер; їх країни, звідки вони, чи їх батьки походять. Верхівка та низові маси, що зорганізовані в окремих політичних, культурних чи громадських організаціях, переважно діяльні й жертвенні. Вони в більшій чи меншій мірі посвятилися своїй ув'язненій батьківщині і розраховують та покладають надії на тих, що стоять ще осторонь громадського життя.

Таких, що ще неорганізовані, недіяльні, нежертвенні (хіба дрібняками, для замаскування себе в очах інших), — є на еміграції досить багато. Шкода, що в даних обставинах не можна докладно проаналізувати, з яких саме причин вони виробили подібний „імунітет“, — чи з

мотивів засліплення, чи просто з егоїстичних мотивів, чи з якихось інших. До цих „інших” мотивів можна зарахувати діяльність ворожих елементів, зокрема кар’єристів, які є платні, чи, може, тільки час-від-часу пнуться вгору за чаркою горілки та шматком гнилої ковбаси. Дуже можливо, що взагалі ці згадані особи не є платними зрадниками, а лише через засліпленість працюють для ворога.

Дехто з таких засліплених неорганізованих елементів може сказати: „Боронь Боже, чи мене хтось в співпраці з ворогами бачив, прошу доказати! Просто не хочу ніде належати!” Тільки одна відповідь напрошується на це: так, і ще раз так так, — це ворожі елементи, якщо не цілком, то наполовину! Якщо не сьогодні, то завтра або післязавтра! Наші вороги саме і розраховують на те, щоб як не так, то сяк; як не цілком на свій бік перетягнути, то бодай збаламутити та засліпити, знеохотити до суспільного життя; щоб не зміцнити українських кадрів; щоб послабити організоване життя на свою ж користь. Адже ворог за це так само може охоче заплатити чаркою і шматком гнилої ковбаси!

Чому саме кожна зокрема українська одиниця на еміграції є відповідальною за єдність, за діяльність та за жертвенність для України? Для тієї України, що жахливо поневолена вже на протязі десятиліть, як жодна країна в історії людства! Хто чув, щоб у країні найбагатших чорноземів, невичерпних корисних копалин та клімату середньоземноморських країн мільйони людей умирали від голодної смерті, як це було на Україні в 1932-33 рр.?! Хто чув, щоб день і ніч сотнями і тисячами вивозили на Си-

бір людей, тільки для того, щоб фізично знищити українців, як націю, і, заселивши на їх місце росіян, русифікувати тих, які ще залишилися в живих?!

Жоден з українців-емігрантів не повинен забувати про наших братів і сестер за залізною, диявольською, московською завісою!

Світ не шкодує і не числиться з такими людьми, що незорганізовані, нездисципліновані, непокірні та егоїстичні. Загал суспільства з такими прекретами, який складається із злих поодиноких одиниць, навіть не запримітивши, неухильно наближається до страшної прірви.

Україну можемо порівняти з в'язнем, що зачинений у в'язниці та не має жодних можливостей, прав чи спроможностей і нагоди себе рятувати. Врятувати його можуть лише рідні, знайомі чи навіть незнайомі, але прихильно наставлені чинники. Україна окупована найжорстокішими, дикими над дикими окупантами відомих нам сусідніх та несусідніх країн. Але уярмлений український народ не може протестувати перед світом, бо йому заборонено не тільки говорити, але й думати всупереч директивам з Кремля. Отже, наш найсвятіший обов'язок перед поневоленою Україною, обов'язок всіх без винятку українців на еміграції, — це організовано, плече-в-плече виступити суцільно згуртованою лавою проти найменших спроб наших сусідів присвоїти собі тисячелітні надбання українського народу, його культуру, науку, письменство, його етнографічну територію.

6. СКУПАРІ ТА УКРАЇНСЬКІ ФОНДИ

Всі ми знаємо, що як в Канаді, так і в Америці, а також в інших державах є проголошені різні фонди. Так і у нас, на еміграції, в зв'язку з обставинами та потребою ширення правди про Україну серед необізнаних чужинців проголошені свої фонди. На еміграції, за згодою делегатів, вибраними різними сферами українського громадянства, провадиться збирання добровільних пожертв. Для допомоги нашій поневоленій Україні та для інших допомогових і наукових потреб повинні жертвувати за всяку ціну, бо це святий обов'язок кожного свідомого українця та українки. Тому у нас проголошено кілька фондів, а саме:

1. Визвольний фонд воюючої України, який вже існує близько десяти років та дав вже великі корисні наслідки в українській визвольній справі.

2. Національні фонди: у США — Український Конгресовий Комітет.

3. В Канаді — Комітет Українців Канади (КУК).

4. Державницький Фонд (гетьманці).

5. Так званий фонд „Позичка Визволення України” (Укр. Національної Ради).

6. „Фонд АБН-у” (Антибольшевицького Блюку Народів), який проголосив фінансову допомогу всім 25 відділам двадцяти п'яти національностей), які разом об'єднуються проти уярмлення їх країн російським большевизмом.

Різні національності радо жертвують на АБН, хоч, на жаль, ще не всі, зрозуміли значення цієї організації, не всі почули голос розпачу поне-

волених братів і сестер згаданих країн під окупацією та гнітом комуністичної диктатури.

Автор цих рядків наважується закликати та просити українців Канади та Америки, які є в країнах найбільшого добробуту в світі, — зрозуміти положення українців на рідних землях та по різних закутках світу, що були змушені залишити всім нам дорогу Україну.

Хай кожний свідомий українець і українка, без різниці партійної приналежності, релігії, переконань, — жертвують, де кому подобається, де вважають за доцільне та за потрібне.

Жертвенність на ту чи іншу ціль — це певний вклад в справу визволення нашої батьківщини. Ніхто нікого не може присилувати чи наказувати, куди саме хто має жертвувати, аби лише ці пожертви не потрапили ворогам в руки, а своїм організованим, відповідальним за українську справу.

Чи хтось жертвує на УКК: чи хтось безпартійний, чи націоналіст; чи хто жертвує на „Визвольний Фонд” та „Фонд АБН-у; чи він державник — гетьманець, чи соціяліст, — все одно він жертвує на українську справу. Все одно, куди жертвувати, аби лише було у нас всіх українців більше розуміння жертвенности.

Автор цих рядків і далі буде жертвувати, при Божій допомозі, тим, кому жертвував до цього часу, що було занотовано в пресі. Одночасно автор цих рядків заявляє, що пожертвує значні суми в користь всіх вищезгаданих українських фондів. Ще краще було б, якби існував надпартійний всеукраїнський фонд, щоб всі українці були з'єднані в співпраці для спільного визволення України.

Тому, що до цього часу ще нема зрозумілої

загальної жертвенності всіх українців, то і нема такої загальної фінансової установи-базису, але подібну установу тимчасово можуть заступати ЦЕПУЕН та редакція „Перемога”, що заслуговують на честь в об’єднанні всіх організацій та партій. Чи підуть всі українці, як один, за прикладом ЦЕПУЕН — „Перемога”, щоб, не рухаючи згаданих шістьох фондів, ми мали ще також спільний понадпартійний фонд для української справи? З певністю можна твердити, що такий фонд мігби мати значно більші успіхи ніж будьякий із згаданих фондів зокрема. Бо ще й тепер не один хитродумний скупар з радості аж долоні тре, мовляв, він не жертвує тому, що не знає, які з тих фондів ліпші, а які гірші, та боїться, щоб не пожертвувати гіршим.

Бо не може бути шкода для України, коли якийсь із згаданих фондів буде мати більший чи менший успіх серед нашого суспільства щодо фінансової підтримки. І, навпаки, могла би бути катастрофічна та, може, і рішальна шкода для України, коли з цього приводу почались би різні дискусії та суперечки. Щоб ми, — переживши під різними окупантами та вийшовши вже такими, що швидко розрізняємо, що ліпше, а що гірше, ми не сміємо і цим разом забути, що всяка справа, як також і фінансова, не залежить від жменьки людей, а залежить від цілого загалу, від суспільства.

7. ВІЗЬМЕМОСЯ ДО ДІЛА!

Обставини склалися так, що, на жаль, всупереч бажанню, прийшла черга на автора цих

рядків виконати таку складну і неприємну справу, щоб одноцентровим „подарунком” обділювати не одного умисно-забудькуватого скупаря. Отже, хай кожний українець задумається над цим, і навіть підсумує вищезгадане для більшого розуміння. Комуś може здаватися страшним та дивним, мовляв, як то він має аж сорок годин праці свого заробітку (тяжкого, чи легшого) віддати для когось?.. Отож нехай кожний знає (а можна б йому самому спробувати), як прийшлося би комуś випадково чи пляново висилати щотижня свій заробіток (в загальній сумі більше двох тисяч доларів) тим чи іншим згаданим організаціям та установам, то довелось би йому може двічі по сорок годин вистояти в чергах на пошті в години найбільшого руху до переповнених працею поштових службовців.

Хтось міг би сказати, що не мусів автор цих рядків та не повинен був жертвувати тим різnorodним організаціям та установам, які не до вподоби та не до смаку тим чи іншим читачам. Але... не помиляється лише той, хто взагалі ніколи нічого не робить. Можливо, хтось може мати свій інший погляд, а автор цієї брошури жертвував так та написав те, що міг та що вважав найдоцільнішим в сучасних обставинах для української визвольної справи.

Отже, якщо є зароблений гріш, не так дуже тяжко і не так дуже легко, то чому не пожертвувати його ближньому, братам і сестрам по крові, що для них ці пожертви є необхідними? Для цього треба мати лише розуміння та охоту до жертвенности.

Користаючись з усіх благ життя, живучи в добробуті, маючи гріш не те, що для щоденних

життєвих потреб, але й часто-густо відкладені заощадження, — чи можна при таких умовах назвати чесними та людяними тих, які проходять з байдужістю повз інваліда з витягнутою рукою? А чи ж наші інваліди, сироти та хворі на еміграції по різних закутках світу, а також і на рідних землях (хоч і нема до них доступу), хіба ж вони так само не бажають тої допомоги від нас, кожного українця і українки?! Тому не сміймо ні на одну хвилину забувати про них, отих наших нещасних братів і сестер по крові!

Адже всупереч своїй волі, цією своєю нежертвенністю ми допомагаємо ворогові продовжувати його диявольську роботу на наших рідних землях, множити до безконечности число цих згаданих нещасних жертв! В той час, коли своїми пожертвами ми можемо наблизити час визволення нашої батьківщини та врятування нещасних наших братів і сестер з неволі, з тортур, з-під терору ворсга!

8. КРОКОДИЛЯЧІ СЛЪЗИ

Тому, що люди здатні більше до зла та ліниства, ніж до праці та до доброго, хоч і не всі; але саме тому, що одні мають добрі, а другі — злі прикмети, а як вже хтось і має добрі прикмети, то має їх небагато. Прикмети української еміграції після першої і другої світових воєн не відзначаються надміром позитивних якостей. Наші типові прикмети є, щонайгірше, дуже шкідливі для українського суспільства, а саме ось чому: прикмета „плакати” без причини це найгірша з усіх прикмет.

„Плач” великої більшости якогось суспіль-

ства також доповоджує до розбиття, роз'єднання. Візьмім приклад наших плакунів: ще не встиг промовець промовити до серця на якійсь академії, ювілеї, маніфестації чи зборах, як раптом хоч тихим, але сердечним плачем, як не всі, то більшість з тих плакунів виявляє свої ліричні прикмети.

Отже, якщо українське серце здібне „на скору руку” до плачу, то пам'ятайте всі плакуни і ті, що тільки час-від-часу „плачуть”, що прикмета „плачу” є невисначальною і протилежною до прикмети жертвенного серця. Не забудьмо, що серце до плачу є відпорне, та, на превеликий жаль, для жертвенности ближньому непридатне.

Євангелія вчить нас: „Люби ближнього свого, як самого себе”, а люблячи ближнього помагай йому жертвенно з цілого серця, але не сльозами. Ми, українці, на жаль, з плачем своїм дуримо себе та інших своєю пездарною прикметою жервенности переважно дрібняками. І коли б ви підступили із скринькою з дрібняками, калатнули нею коло нього, цього плакуна, та промовили до нього (неї): „А ти вже дав, пожертвував, чи думаєш ще дати?” Напевно вам відповість цей плакун або, в усякому разі, подумає: „А, що ж ти, хіба не бачив, як я переживаю трагедію нашого народу? Хіба крокодилячі сльози віддав я надармо, скільки вже я тих сліз пролив!” Плакун думає, мабуть, що це так само пожертва.

Знаймо, що плачучий нарід ніколи не зможе здобутись втриматись самостійно. Наші сусидовороги дуже жорстокі, вони не знають сліз („Москва сльозам не вірить”), ми мусимо до них пристосовуватись, якщо не перевершити їх

жорстокість, то хоч дорівнятись до неї, бо на- рід, озброєний доброзичливістю та м'яким сер- цем, ніколи не зможе перемогти своїх ворогів.

9. ХТО ВОРОГ?

Маючи власні кошти, ми могли б закордоном масами друкувати різnorodні книжки для і про Україну. Хтось із скупарів міг би тільки сказа- ти, а ще, що гірше, других намовляти, відра- джувати: мовляв, чи то дійсно наші гроші (тижневими заробітками пожертви) дійдуть колинебудь на Україну та ніби допоможуть щоне- будь їй? Мовляв, хитро, по-скупарськи: „Та ж я сам можу десь, колись, пізніше „передати” гроші Україні просто в руки”. Такі особи забу- вають, що це „пізніше” — найбільше шкідливе для нас. Це „пізніше” час вже, нарешті, кожно- му українцеві відкинути. Навіть і наші вороги знають, що саме в нас вкорінене та якими аргу- ментами ми послуговуємось, а саме: „може, десь, колись, пізніше, помалу, я пораджусь (з ким, з ворогами?), я ще надумаюся” і т. п.

Отак є з нами, якщо ворог пляново затроює все і вся, бо хто ще з нас українців не знає, що на нашій Україні вже, мабуть, нема ні одної книжки, написаної нашими батьками, дідами, прадідами і т. п. Червоний окупант всю стару літературу в українській мові та інші вікові надбання нашого народу знищив. Хитро, мов- ляв, те все, що в українській мові написане, це — буржуазно-націоналістичне. Всі наші вікові надбання він нищив та й ще продовжує нищи- ти і наставляє на те місце не грузинську, а ро- сійську мову, вже нами до огиди зненавиджену.

Хтось запитає: „Як це справді сталося так, що Сталін грузин, а не росіянин, але все переробляє не на грузинське, а на російське?”

Так, дорогий читачу, грузин Сталін це сам знає, що трохи може і не вигідно йому, але що зробиш, він сам грузин (бо решта грузинського народу не хоче його знати) не мав би інакше безприкладного в історії людства ідолопоклонства його особи рабами 20 століття.

Москва, Кремль, є центром та багном всесвітніх садистів. Москва приймає до себе менших, більших і найбільших, як сьогодні і Сталін, дикунів-садистів.

10. ПАНОПТИКУМ ХИТРУНІВ

Можливо, що хтось з читачів скаже: „От і бачиш, міг би він, той робітник Василько пожертвувати згаданих дві тисячі доларів лише на інвалідів чи на сиріт, а не як він жертвував на різні організації, установи та ще й на пресу”. Так, але якщо б підписаний пожертвував би тих дві тисячі доларів лише на інвалідів і на сиріт, то цим би наніс більшої загальної шкоди. Тоді не один скупар, чи добродійка-скупарка, перечитавши таке повідомлення в пресі, з полегшенням віддихнули та сказали б: „От, хай мають бідаки, ті інваліди та сироти, на якийсь час, коротший чи довший. Протягнуть вже якийсь час, вже їм вистачить.” Вже б оцінювали, мало що не ділили б та цікавилися б чужими грішми, забуваючи при цьому, що самі ще не жертвували нічого. Та що ще більше й важливіше: це їх ще більше приспало б в жертвенності тим самим інвалідам та сиротам і. т. п.

Або ще один знаний факт. Наприклад, чи Ви, добродію, вже щось колинебудь жертвували через Український Червоний Хрест (УСХС) для наших нещасних?..

Або, приміром, чи Ви, добродію, допомагали фінансово для придбання Народного Українського Дому в Нью-Йорку? І зразу ж чуєте відповідь: „О, боронь Боже, я ніколи не відмовляюсь, але... але... коли вже всі дадуть тоді і я дам!” Що це означає? Якщо вже всі дадуть, то і він тоді дасть? Це запевнення означає, що він (вона) ніколи не дадуть, а саме тому, що чекають на всіх. („Чекай, псе поки кобила здохне...”) Він (вона) чекають на всіх, а ті всі, поодинокі особи знову ж те саме кажуть та чектють на всіх. Може, всі ці особи та поодинокі хитрі скупарі дочекаються одні на других та на всіх разом і зберуться вже, нарешті, колись всі разом та дадуть і свою частку на українські фонди?

Ось ще один приклад: „О, — мовляв, — у нас є мільйонери, які скоріше приїхали та мали нагоду доробитися, вони мають чим жертвувати, а не ми, скитальці, ще недавно прибули, то і нема так вже чим нам жертвувати”.

Якщо б могли наші мільйонери, то хай би жертвували, бо якби ми були в їх шкірі, то напевно б допомагали б інвалідам, сиротам і. т. п. Дуже і дуже багато таких розмов між нашими скупарями можна почути. Характерно, що наші мільйонери скористались з Божої ласки, з українського роду, з українського рідного слова в школі та взагалі з українського добра колись на рідних землях, як також і в Америці. Ці дві згадані країни спричинилися до їх мільйонерської кар’єри і щастя, а, може, й нещастя?.

Хтось неправильно міг би розчислити, мов-

ляв, та хай би дав той мільйонер на українську справу хоч один мільйон, то тоді ми не потребували б давати дрібними. На превеликий жаль, наші мільйонери не те, щоб жалували на українську справу мільйона, а то скромну тисячку, чи мізерну сотку долярів або чи хтось чув колонебудь, щоб хоч десятку чи доляра з центами ті наші мільйонери пожертвували на українську справу?

Також і наші українські фільмові артисти з Голлівуду досить грішні. Вони також скористались самі, чи їх батьки з України, в підготовці до артистичної кар'єри. Так їм легко не вдалося б досягнути кар'єри, якби не допомогла та підготовка наших таки українських режисерів та драматургів. А що тепер з ними сталося? Отже, далі, припустім, якщо б справді якийсь з наших мільйонерів, чи з фільмових артистів дав би один мільйон на українську справу. Це був би лише один мільйон, а не десятки, в тому випадку, коли б всі наші працюючі українці чи ті, що користуються резервованими заощадженими грошима, чи живуть з бізнесу, дали б тільки раз на рік свій тижневий заробіток для української справи!...

На жаль, все це тільки в теорії, а на практиці справа виглядає зовсім інакше:

ОБРАЗКИ З ЖИТТЯ СКИТАЛЬЦІВ В АВСТРІЇ
(Залишенці пишуть до УЦДОА з Українського Центрального Допомогового Об'єднання в Австрії)

З лікарні (кранкенгайму) Н. хронічно хворі повідомляють:

„Листа одержали, дістали газету та 40 шлінгів. За все щиро дякуємо. Позвляємо собі

звернути Вам увагу, ми вже звиш 8-ми місяців від ніякої організації не дістади жадної допомоги. А тому, наш гурток це дійсно люди хронічно хворі, непрацездатні. дуже потребууючі просимо мати нас на увазі, приділити більшу допомогу бо хіба самі признаєте, що три шилінги місячно на особу, це не жадна допомога” Підписи.

3 табору А. пишуть:

„В лічниці для сухітників в Н. лежить вже третій рік 7 -літня Г. Б. Ми думали, що нею піклується „хтось”, Довідуємося, що про неї навіть ніхто не знає! може — допоміть...”

3 табору М. прислали такого листа:

„Коли не можете матеріально допоміти, пришліть бодай старі газети, книжки, букварі. В нашім таборі вправді є 140 мешканців, з того тільки один має працю... Що в нас діється, мабуть знаєте...” (газети післано, маємо їх мало, книжок жадних).

Сліпий з М. — нещасливий випадок — пише:

„Що дорожче людині як світло божого сонечка! Я нещасливий, але лікарі обіцяють, що електро-лікуванням я відзискаю зір на одно око. Два курси лікування я пройшов, трошки прояснюється, збирали добрі люди між собою й таборове представництво допомігло. Тепер все збідніло, а на останній курс лікування потрібно 900 шилінгів. Допоміть побачити знова світло сонця.”

В другому листі той самий сліпий пише:

„Дякую щиро за присланих від УЦДОА 500 шил..., десь може хтось ще допоміже, іду лікуватися...”

Пані С. просить

„Мій муж хворіє від довшого часу на запалення суглобів. Доки я працювала, кошти лікування за мого мужа покривала, тепер я без праці, не маю чим заплатити шпиталь...”

З табору К. пишуть:

„...Вмирає С. В. Має рака. Перебув дві операції — справа безнадійна. З лікарні повернули до табору. Сказали, безнадійний випадок. Через брак засобів запізно пішов до лікарні...”

З табору А. пишуть:

„В нашому таборі був діточий садок, провадила його п. Г. Від 1. лютого ц. р. дирекція табору ліквідувала садочок, та перестала платити садівничці. Ми таборяни не в силі зібрати й на пів ставки платні для садівнички. Діти марнуються, пропадають — гине цвіт нації, надія наша... Чи міг би хтось допомогти!...”

Пан С. пише:

„Силою обставин, через мою тяжку недугу я мусів залишитися з родиною в Австрії. Не маю виглядів на виїзд. Моє положення скрутне. Я хворий і неспосібний до праці. Занесіть мене до списку залишенців, для яких будуть підшукувати опікунів-добродіїв в Америці”.

Оце малесенька вязанка хризантемів з-над спільної могили Українців — залишенців в Австрії. Ви, Браття і Сестри, не бачите її. Тому ми, виконуючи наш обов'язок, Вам її показуємо і мусимо говорити, що тут діється.

Ще не так давно наші скитальці ронили рясні сльози, прощаючися на виїзд за море. Ще з Бремену писали, обіцяли не забувати...

Та час все затер. Зараз й пам'ять в тих, що були тут передше на чільних місцях в українських організаціях включно з УЦДОА. Затер — затер!!!

Гіркий той сміх...

Як проживають залишенці — то мабуть всі знають, та звідки вони взялися — того ніхто не може розкрити...

Воно так на око просте і ясне... Залишенці — тобто залишені, всіма забуті, забуті тими, що голосили всякі благодаті, свобода, право, нове життя... що потішали всякими матеріальними добрими... забуті навіть братами друзями, приятелями...

Залишенці — „таж ви остали тут по своїй волі... але вас зрівняють в правах горожан тієї держави, у якій живете, перейдете в економіку держави — балакає директор нашої Установи — наша місія вже скінчена...”

А Австрія тимчасом така багата країна... що не всілі своїх горожан затруднити, нагодувати.

Ніхто не хоче зрозуміти, що залишенців залишили проти їхньої волі!

За одним не було кому походити, інтервенювати, іншого зроблено фізично — будь політично хворим, а ще іншого відкинули без подання причин, врешті декому і... невідповідний вік... і вийшло таке, що діти виемігрували, а старого — німецького батька оставили в Австрії на економіку..!

Вищенаведені уривки з листів навмисно передруковані нами з щоденника „Америка” ч. 109. Але це тільки мала частка всіх листів, що приходять з усіх частин світу, куди тільки доля могла загнати наших земляків.

11. СЛОВО ЗА СКУПАРЯМИ

Я, як робітник, закликаю в першу чергу українське робітництво до жертвенности, бо інтелігенція сама повинна більше розуміти значення жертвенности і значно швидше заактивізується в цій тотальній акції жертвенности на українську справу. Якщо б знайшлись якісь менше свідомі інтелігенти та не виконали своєї жертвенности, тоді всім, почавши від найповажніших інтелігентів, селян та робітників аж до тих любителів барів, без різниці титулу та професії я буду жертвувати сам від себе, але тільки по одному центові.

Майбутні дискусанти на теми цієї брошури (в пресі повинні подбати про це редактори українських часописів та відповідальні особи підчас публічних дискусій) перед початком згаданих дискусій повинні наочно засвідчити суму своєї жертвенности на українські цілі, будьякі із згаданих в цій брошурі. Якщо згадані редактори та відповідальні за публічні дискусії особи будуть потурати голословним дискусантам лише з метою заповнення сторінок своєї преси та голословному базіканню перед слухачами, — таких можна буде вважати за шкідників 6-ти українських фондів згаданих в кінці цієї брошури різнородних організацій.

Бо в США і Канаді не має бути жебранини дрібняками, тут не таке збідніле населення, як населення околиць джунглів чи поблизу Гімалаїв чи Сахари. Але, на привеликий жаль та на сором цілому культурному світові, на нашій нещасній Батьківщині, на рідній землі є те саме, що й в околицях джунглів, Гімалаїв та Сахари, коли мільйони голодних жебрають, а десятки

тисяч нещасних бідних дітей, дорослих та навіть стариків передчасно вмирають. Найбільш нещасні в світі істоти — це діти, бо ж швидко, вже надтошвидко зростає в світі число народжених, не поступаючись голодуючим, страждаючим, вмираючим. Недарма нещодавно вже конкретними фактами та наочними свідками доказано світові голодну смерть 6-ти або й більше мільйонів українських дітей, дорослих та старших людей в 1932-33 рр. на Україні.

Автор цих рядків із своїми скромними заробітками може дати загалові приклад жертвенности і може мати більший вплив на наше суспільство, зокрема на робітників, інтелігенцію та селян, ніж будьякий інтелігент. Від імені поневоленої батьківщини, від імені українських борців за волю та від імені загиблих голодною смертю жертв, я, як український робітник та колишній політичний в'язень, що також випробував гітлерівські тюремні підвали, з острахом відповідальности обов'язку перед Батьківщиною, вже віками страшенно скатованої, стероризованої, поневоленої України, — закликаю увесь український загал наслідувати мій приклад. Боючись, щоб мене в майбутньому Україна і український нарід не осудили, що я як робітник з пересічним заробітком в \$ 42-50, не спонукав своїми жертвами цілого загалу українського суспільства та не дав наочний приклад для навмисно-штучних, забудькуватих в американсько-канадійськiм добробуті бездіяльних одиниць.

Якщо б, не дай Боже, в майбутньому ще далі мало б бути таке загальне занедбання жертвенности на користь українській справі та цілковите занедбання допомоги нашим нещасним

братам- українцям по всіх закутках світу, і якщо б наші скупарі (в першу чергу в Америці та Канаді) в такі тяжкі та критичні для нашої Батьківщини часи і далі вперто забували б про жертвенність (хоч тим скромним тижневим заробітком раз на рік), — тоді автор цих рядків на злість та на сором скупарям відважиться приділити по центові всім по змозі скупарям, які попадуть в список тих, що не жертвують.

Вірю що не буде тих, які байдуже стоятимуть осторонь української справи в цей важливий для нас час, коли ворог послідовно ліквідує українців вогнем та мечем, голодом і холодом по Колимах, Соловках і Сибірах, зживаючи найстрашніших тортур, які людство 20 століття не знало і про які не чуло. Щоб бути підготованим до неочікуваного і небажаного висліду жертвенности, якщо такий випадок матиме місце, автор цих рядків підготував обіцяні „центи” та вплатив з цією метою сто доларів (для 10 тисяч скупарів, якщо б такі були): \$ 50 в Кредитовій Касі в Нью-Йорку для Українців на Америку, а \$ 50 в Кредитовій Касі в Торонто, для Українців на Канаду..

Хай кожний з нас, українців, зрозуміє, яку величезну користь та позитивні наслідки дали б кошти фінанси із складених нами сум хоч скромними тижневими заробітками раз на рік, від тих, що працюють, чи мають свої підприємства, установи та заощадження. В майбутньому такі фінанси дали б дуже і дуже велику, навіть стократну користь для України, пропорційно більшу, ніж та ціла сума зложених грошей. Саме тому вся українська еміграція дуже і дуже відповідальна за фінансову підтримку

нашій Батьківщині в час найактивнішої підготовки до визволення наших братів і сестер з багаторічного ярма.

Хай наші українці-жертводавці візьмуть під увагу також і жертвенність наших ворогів на еміграції, що своїми щедрими пожертвами допомогли зібрати мільонові суми. Може, хтось з наших читачів скаже: „Та що ми можемо зробити з цією малою сумою, коли наш ворог має, може, десятикратну. Але не можна забувати або не розуміти, що наша, може, і десятикратно менша сума є все ж таки стократно більшою, бо вона призначена на величну, справедливу, християнсько-людську справу, в той час, як наші вороги свої великі суми кладуть на фальшиву карту, не на християнську і не на людську, а на імперіялістичну. З історії майже всім нам відомо, чим починається імперіялізм та чим закінчується — загарбанням, переслідуванням, терором, визискуванням, розстрілом, депортацією, плачем, розпукою, і т. п.

Ми добре пам'ятаємо, як, наприклад, почався та закінчився гітлерівський імперіялізм з його „Майн Кампфом“, а перед тим як було з російським царським імперіялізмом з його „Не било, нет і бить не может“. А також з російським комуністичним гаслом „Пролетарі всіх країн, єднайтеся“, „Грабуйте награване“. Ми пам'ятаємо, як з димом йшла вже після 2-ої світової війни вся ворожа пропаганда червоних москалів, які всі свої (та наші награвані) кошти вклали в свою безсоромну брехню, що й дотепер ще нескінчена.

Але якщо ще кілька років тому ця пропаганда знаходила ще подекуди співчуття в колах „прогресивно“ настроєного прошарку населен-

ня земної кулі, то тепер ця безсоромна брехня вже стала очевидною. Вона розбивається об міцний мур антикомуністично настроєних народів світу.

Якщо б усі українці зрозуміли ці істини та всі, як один, були жертвенні на користь українській справі, тоді не було б серед нас скупарів. Тоді тих згаданих сто долярів не було б роздані по центові, а були б розподілені на п'ять рівних частин з призначенням для інвалідів, хворих, сиріт, політичних в'язнів та для визвольного фонду. А якщо вже виявиться непорозуміння, скупарство, безсоромність, хоч би навіть і малої кількості одиниць, тоді таким згаданим одиницям прийдеться допомогти не тисячами, не сотнями чи півсотнями, а центами. Бо хіба варто дати їм більше, як цента, коли вони на українську справу не відважилися дати навіть такої суми? „Який привіт, — такий і одвіт”, — каже українське прислів'я.

Не забуваймо, що становище кожного з нас, українця і українки, тут на еміграції, супроти нашої Батьківщини можна порівняти з становищем вояка на фронті в часі важкого та завзятого бою. Вояк, що самовільно лишає поле бою, є подвійним дезертиром — перед своєю батьківщиною і перед своїми товаришами по фронті, що продовжують сумлінно виконувати свої обов'язки. Таким самим дезертиром є кожний з українців, особливо тут, на еміграції в Америці і Канаді, який уникає виконання свого обов'язку жертвенности для святої цілі — визволення своєї багатостраждальної, політою морями крові Батьківщини.

Чи мені пощастить перевести це важке і складне діло — є теж під знаком запитання...

Але все ж таки я буду пильно стежити та дбати про почату справу, більше наполегливо, як про жертвенність, згадану в цій брошурі. Навіть всупереч тим, хто хотів би стати на перешкоді, чужим чи навіть своїм...

Якщо хтось із заможних українців не може пожертвувати для 100 організацій чи установ, а хтось з бідніших українців не може пожертвувати для 10 організацій чи установ, — то хай одні і другі зрозуміють і хай не мають своїх хитрих комбінованих викручувань. Бо все ж таки раз на рік з сумлінням ні більше, ні менше, а так, як заробляють — 6-ти денний, а більшість 5-ти денний заробіток — хай жертвують на українську справу (360 днів на рік — для себе, 5-6 днів для української справи), про яку згадувалося в цій брошурі. Як не сто разів, то десять разів, або хоч один раз.

12. ДЕ ЗАОЩАДЖЕННЯ УКРАЇНЦІВ, НІМЦІВ ТА ЖИДІВ?

Найбільші скупарі та ті, що стоять осторонь громадського життя, найбільше розбиваються в гонитві за багатством. День і ніч працюють вони, думаючи перевищити інших своїми заощадженнями, але при цьому забувають про свою приналежність та обов'язки в громадсько-культурному житті. Багато з нас дуже добре знають те, що і на рідних землях було у нас, на жаль, досить таких „патріотів”, що їх цілий світ не обходив поза завзятою роботою та завзятим їдженням...

Коли при нагоді доводилося питати згадаєних осіб: „Чому ж ви якось так живете неорганізо-

вано, мов в африканських джунглях?" — то відповідь була проста, самовпевнена, самозрозуміла: „Ох, нащо мені політикувати? Тааа-ме-е-ене-е-е вже-е з хлоп-а-а (селянина) чи робітника ніхто не скине” (хоч так і не сталося). Думали вони, що все в порядку, що вже робітника та селянина не буде ніхто і ніколи зачіпати, тому і вважали, що не треба їм мішатися в політику. Але „не так сталося, як бажалося”. Криваві комуністичні головорізи, що прийшли з-над Уралу, якраз і розраховували на таку відсутність активності робітництва та селянства щодо організованого українського життя як політичного, так і культурного.

Прийшов з півночі непрошений ворог-хижак, москаль червоний, загарбав у свої криваві лапи всіх без винятку — і організовану інтелігенцію, і неорганізованих, і навіть тих згаданих неорганізованих селян та робітників, що так дуже заощаджували кошти для себе і своєї родини, відкинувши все, що свідома культурна людина вимагає.

Автор цих рядків не залишив ворогові дослівно ані одного граму свого майна, чи заощаджень, бо не заощаджував... А що сьогодні по Сибірах, Казакстанах та концтаборах думають наші нещасні брати і сестри?.. Чи не найбільше шкодують за тим своїм заощадженням, що потрапило в лапи ворогів-катів. А ще більше, напевно, вони шкодують за змарнованим життям при тих завзятих заощадженнях. Знаємо дещо також і про тих, що ще тимчасово не потрапили на заслання. Вони також не менше шкодують за змарнованими літами молодими „при тих проклятих, нерозважних заощадженнях”.

Селянам поля-межі розорав ворог, а їх самих загнав в колгоспи і радгоспи, гуртом, мов худобу... А робітників та решту інтелігенції, всіх разом без винятку прикував до тяжких робіт, безплатних, безперервних та безцільних. Чи варто бути скупарем та так завзято заощаджувати? Хай кожний з українців добре подумає над цим.

Всесвітні вчені доказують, що велика більшість скупарів і завзятих ошадників в більшості не досягнули своїх мрій та не дійшли до своєї комбінованої, вимріяної цілі. Так все ведеться („що занадто, то нездорово”), що заощадження скупарів рвуться часом на шматки або зникають з очей, як дим. Чи не так сталося також із завзятим німецьким заощадженням (їх відомим: „шпарен, шпарен”), їх гарними домами та індустрією? Чи не таке саме як з нами, було і з жидами та їх купецтвом?

Дехто каже: „Ось німці так скоро відбудувались та прийшли до попереднього стану”. Не так скоро можна відбудуватись, а якщо так, то, дай Боже, щоб і ми Україну так скоро відбудували від страшного московсько-комуністичного знищення.

Чи не варто нашим економістам на еміграції проаналізувати, де поділися заощадження німців та жидів на Україні, бо їх було приблизно як одних, так і других біля по 5 мільйонів? Хоч одні були непрошені, недовго, майже переходно, а другі — були запрошені, але чужими володарями та проживали і заощаджували віками... Знаємо ми, що лишили одні на Україні... і знаємо, що лишили другі?..

13. РОСІЙСЬКИЙ ІМПЕРІАЛІЗМ І УКРАЇНА

Чому так пізно, аж напередодні 1952 року, російські шовіністи на еміграції, які спали твердим сном майже пів століття, ніби то, як вони заявляють останньо, активно включились в протибольшевицьку роботу? І чи тільки випадково виник більшевизм? Та тому і назва ця пішла, що „більшинством” росіяни прийняли марксієвську ідеологію та вірно служать досьгодні тому ж російському більшевизмові. Хтось з них, може, скаже, що ні? А чи була хоч би найменша протиакція, спротив? Лише 35-ти літній сон, як там, так і тут, на еміграції. До сьогоднішніх днів у них була гробова тиша, бо хто бачив, щоб крук крукові очі видряпав? В останніх часах росіяни помітно „активізувалися”, але, на жаль, за чужі гроші (бо були, є і будуть різні засліплені особи, які, хоч бачать, що ставлять гріш на фальшиву карту, та все ж таки ставлять). Людство також схильне і до злога, а не тільки до доброго.

Не раз доводилося чути та читати українську критику на адресу західньо-європейських та американських політиків в їх цілковитій відсутності орієнтації. Ще не так давно росіяни просто заявили, що краще злий диктатор Сталін, як розділювати загарбані землі чужих країн; заявили також, що комуністи, хоч і жорстокі, але одне в них добре, що тримають разом, а не розділюють тюрму багатьох народів — Росію.

Отже, у росіян завжди „всьо равно”, чи біле чи чорне, аби тільки жив собі Ванька-москаль. Та й нащо проти нього воювати, хай він навіть буде і червоний, адже „всьо равно” — білий чи червоний, аби тільки „свій” Ванька. Тому й ро-

сійська еміграція скажено ненавидить проти-большевицькі народи, об'єднані в АБН. Росіяни знають, що це буде не їм на користь та на некористь недавніх спільників — большевиків, таких самих, як і вони на еміграції, виразно імперіялістичних.

В цілому світі водилося й водиться так, що „ворог мого ворога є моїм приятелем”. Отже, логічно було б, щоб росіяни на еміграції, які прикидаються великими ворогами большевиків, відкрито приятелювати з найбільшим всрогом большевиків, що ним є Антибольшевицький Блок Народів. Навпаки, вони вважають АБН не своїм приятелем, а своїм ворогом у відношенні до большевиків. З цього виходить, що в них ворогом є не большевизм, а насамперед Антибольшевицький Блок Народів.

Було наочно доведено самими білими росіянами, що армія Денікіна та інших царських генералів в 17-20 рр., замість воювати проти червоних, всі свої сили спрямувала проти українських армій та армій інших народів, а не саме проти большевиків. В тому самому часі і те саме робили і поляки із своїми арміями Галлера, що діставали зброю з Франції, Англії та інших країн для поборення комунізму, а насправді тією зброєю розстрілювали українців і цим самим ставали вірними помічниками большевицьких, денікінських та інших російських банд.

Але полякам за їх юдину тактику та підступний ніж в нашу спину під час першої і другої світової війни, — що так обидва рази помагали вірно як червоним, так і білим москалям поборювати українські армії, — всеодно вийшло їм так, як і нам на шкоду в співпраці з росіянами... Отже, як то кажуть, поляки так вийшли

на тій співпраці з москалями, „як Заблоцький на милі”. Одним словом — „пропала надія”. Підступний комуніст з наганом в руці далі панує і над поляками, і над українцями. Вічна надія росіян — панувати над іншими народами — здійснилася.

Було б дивним та смішним, коли б хтось сказав, що балтійські народи на еміграції вважають своїх братів та сестер на батьківщині (половина з яких вже вивезена на Сибір) своїми ворогами чи зрадниками. Також і ми, українці, та інші народи, що їх також москалі мало що не половину вивезли по Сибірах та Казахстанах, ми також, як і вони, не повинні вважати себе ворогами. Адже ні білим росіянам на еміграції, ні червоним росіянам в СРСР не прийде на думку ворожість, бо навіть і большевицька преса цілком не згадує про якусь російську акцію на еміграції проти червоних.

Росіяни мають свої гасла, наприклад всюди проповідували: „унічтожать врага, если он не паддайоща”. Але ще не так давно, за царату, росіяни висунули гасло проти жидів, хоч ці останні ніколи не були їм на перешкоді, а ще й завжди їм допомагали в імперіялістичних планах: „Бей жидов, спасай Расю”. Можна собі тільки уявити, які ж вони застосували відплати за спротив українців комуністичній диктатурі. Адже, власне, ці самі гасла застосовували росіяни і до нас, українців.

Російські імперіялісти на еміграції, зокрема в США, намагаються де тільки можна і де тільки вдається накласти свою знану руку навіть на українське церковне життя. Ось, наприклад, небагато років тому вони безуспішно робили натиск на українську євангелицьку церкву в Нью-

Йорку, щоб назвати її „російською євангелицькою церквою”.

І ще ось яке: нещодавно „кандидат” на царський престол, російський принц, помістив в російській монархістичній пресі „маніфест”, в якому стверджує і дивується, що всесвітня преса змішує росіян з комуністами. Ще не ставши царем Росії, а тим самим майбутнім катом України, він вже тепер намагається зі зноюю російською нахабною вдачою, накинути свою думку всесвітнім публіцистам і змінити їх ставлення до російського народу і російського комунізму.

14. КАРПАТСЬКА УКРАЇНА В СМЕРТЕЛЬНИХ ОБІЙМАХ ХИЖАКІВ

Найдалі висунути на захід частину української землі звали раніше Карпатською Руссю, а тепер Карпатською Україною. Вживати вислів „Закарпатська” вважаємо неправильним, бо непоінформованим чужинцям здавалося би, що Карпатська Україна починається від тих долин, де кінчаються останні відроги Карпатських гір, тобто, це означало б, що десь аж в долинах над Дунаєм. Цю найвищу територію України часто звуть ще легендарно Срібною Землею. Може тому названо її срібною, що сніг тут найдовше лежить, ніж звичайно в горах; та й у вигляді срібно-снігового блиску з усіх боків справді здається, що це дійсно срібна земля гір Карпатської України.

Між іншим, на поліській багністій землі України зазнавали поразки всі наші вороги й різні окупанти. Хоч-не-хоч, але ворог мусів кона-

ти в багнах і болотах Полісся, де ще і досьогодні продовжують боротьбу з російським окупантом наші партизани — герої УПА. Також на Карпатській Україні непрошений ворог так само мусів загинути, бо Карпати це — таксаж українська земля, менше доступна ворогові ніж інші легше доступні частини. Чому ж Карпатська Україна ще більше убога, як Полісся? Хоч вона найубогіша з цілої території України, але коли злапались, як то кажуть, за чуби маляр з чехом і сперечалися один з другим, що ніби то казав маляр про Карпатську Україну: „Це ж моя, маляр-роса”, а чех знову: „То сем мої карпатороси”. Та на щастя, українці Закарпатської України розірвали і розігнали від здобичі двох непрошених хижаків.

Не в тому справа, що Карпати гористі, (адже не самі гори викликали незаможність карпатських українців), бо в Європі деякі країни є також цілком гористі, як Норвегія та Швейцарія, але вони мають проте великий добробут. В чому ж тут справа? Чи винні тут нерухомі гори Карпат у центрі Європи чи хитрі живі хижаки з усіх сторін? Хай глибше простудіюють це питання українці та наші приятелі, хай оцінять і скаже своє слово культурний світ.

Дехто з карпатських українців ще до цього часу продовжує називати себе давньою назвою: „карпатські русини”. Виникає слушне питання, чи довго ще будуть вони називати себе цим іменем? Десять років, сто років чи ще більше? Це вони роблять тільки на шкоду собі та явну користь ворогам України, що вже споконвіку гострять свої імперіялістичні зуби на ласий шматок української землі. Окремі несвідомі

одиниці приносять тільки сором та шкоду славному імені України.

15. ПРО МАЛОРОСІЮ, ВЕЛИКОРОСІЮ ТА ТІТО

Нещодавно автор цих рядків мав нагоду розмовляти з одним із представників освічених кіл російської еміграційної „еліти” в Нью-Йорку. Ця особа справляє враження високоосвіченої і начитаної людини, можливо навіть з богословською освітою. Тому для нас саме й буде цікаво прослідкувати хід думок цього на вигляд пристійного „гаспадіна с бародкой”. На питання, чи взагалі існувала московська держава тоді, коли київська держава вже століттями економічно і культурно розвивалася і процвітала, — цей „добродій” відповів: „Так, це правда. Але заснували київську державу ми, росіяни, назвавши її Малоросією... А пізніше заснували Великоросію з центром в Москві”. На наше завваження, що зараз з таким самим успіхом кремлівські можновладці заснували „нову” німецько-російську провінцію з центром в Калінінграді (колись м. Кенігсберг), наш новоспечений „політик” хитро відмежувався: „Це вже не ми, це — Сталін”.

Отже, звідси випливає висновок, що росіяни створили навколо Києва Малу Росію, навколо Москви — Велику Росію, а навколо колишньої столиці Пруського королівства — Кенігсбергу — намагаються зробити ще одну Росію, Надросію, чи омріяну ними Святу Росію. Бо чим же можна пояснити той факт, що це споконвіку німецьке місто названо ім'ям „всесоюзного старости” Михайла Івановича Калініна?

Саме за допомогою подібних „магічних” комбінацій росіяни присвоїли собі старовинну українську назву „Русь”, підтасувавши і пере-крутивши на свій смак тисячелітні надбання українського народу в галузі науки, культури, мистецтва і техніки.

Навіть дотримуючись ефімерної советської логіки, було б значно доцільнішим перейменувати Кенігсберг в якийнебудь Марксград. Адже перший ідеолог комунізму — Маркс — сам родом з цієї ж Пруссії, мало що не з самого Кенігсбергу. Всі росіяни на еміграції, навіть без розподілу на свої політичні переконання, однодушно доказують, що комунізм не має нічого спільного з російським народом. Вони забувають, що комунізм створювався, підтримувався і тепер спирається на живих людях, а не на бездушних, автоматичних істотах. Якщо росіяни так вперто намагаються запевнити світ, що вони не спричинилися до виникнення та поширення на цілій земній кулі пошести комунізму, то чому ж не названо Кенігсберг ім'ям комуністичного патрона-ідеолога Карла Маркса? Бо що має спільного з старовинним німецьким містом чистокровний росіянин Михайло Іванович Калінін?

Зірвання відносин між Югославією і ССРСР наступило не лише тому, що Тіто не бажав собі російського імперіялізму, який добре вивчив, наочно пізнав в московських школах; але й тому, що Тіто сам мав свої забаганки та і досягнув своєї мети — бути диктатором над трьома народами: хорватами, сербами та словінцями. І це саме в той час, коли Сталін нав'язував йому та силою хотів запровадити свою комуністичну диктатуру. Тіто не забажав мати над

собою зверхника в той час, як він сам став диктатором; не забажав мати ще наддиктатора в той час, як його власна політика була в такій самій мірі диктаторською та імперіялістичною, як і політика Сталіна. Бо ж Тіто не від кого іншого, як від російських комуністів присвоїв ті самі знані нахабні прикмети.

Такі міркування я висловив в моїй розмові з „гаспадіном с бародкой”, і дістав таку відповідь: „Нічіво падобнаво, Тіто парвал со Сталіним не ізза страха перед русскім імпералізмом”, а от собі „падралісь два главніе камуніста, чуждіе русскаму народу”, — мовляв, і межі святими буває суперечка. О, ні, хитрий „гаспадін”, не так воно було, коли Тітові в московських школах комуністи роками вговорювали, що комуністична чума охопить світ, що всі народи світу „всьо равно” будуть незабаром розмовляти на „общепанятном языке”. Але меткий Тіто, хоч таємничо, може і з прижмуреними очима, а все ж таки добре бачив, що означає російський імперіялізм, хоч би і очолюваний сьогодні комуністом-грузином Сталіним. Це не колишній царський імперіялізм, а таки імперіялізм комуністичний, якого Тіто і до сьогодні не хоче зректися. А має нагоду зректися. Сприяття та допомогти Тітові зректися комунізму можуть ось такі чинники: величезна допомога та охорона Америки та всього християнського культурного світу, далі — його словянські народи, збіднілі в наслідок спустошення країни страшною другою світовою війною та величезною посухою, яка нещодавно була. Народ також міг би сприяти та допомогти Тітові зректись комунізму, так як він зрікся та не допустив до Югославії російського імперіялізму, хоч

навіть комуністичного покрою. Але Тітові більше страшний російський імперіялізм, ніж комунізм, хоч і перший і другий однаково огидні і опльовані культурним світом.

Ми, українці, добре обізнані теоретично та практично як з російським імперіялізмом, так і з комунізмом. Значно більше, ніж довелося навчитись Тітові в московських комуністичних школах. Для нас і комунізм на протязі десятків років, і російський імперіялізм на протязі сотні років — однаково обидва огидні і страшні: як один кат, так і другий. Хоч Тіто міг би справді відограти ролю всесвітнього дивака та може здобути навіть симпатії кожної свободолубивої людини світу. Коли б йому тільки допоміг Бог та добрі люди ще колинебудь одного дня відректися від комунізму так, як неавно він відрікся і плюнув на російський імперіялізм. Щастя Боже, югославському народові й Тітові, та всім іншим народам, зректися раз назавжди того комунізму, огидного та смертельного, що виник з болот Петербургу, вдесконалився на багнах Москви, а розійшовся при допомозі росіян по всіх закутках світу з величезною шкодою, страшнішою, ніж чума. Нашому поневоленому народові залишається тільки вірити, що ще прийде той час і настане година, коли він скине з себе віковичне ярмо і заживе вільним життям.

16. ФАКТИ ТА ДОКУМЕНТИ В АРХІВАХ Є ВІЧНИМИ СВІДКАМИ

Дехто з наших земляків міг би сказати з недовір'ям: „А, може, все те, що свідчать на емі-

грації представники під'яремних народів ССРСР про московського старшого брата, — неправда?" Мовляв, а, може, той старший брат є таким, яким він себе малює в очах необізнаного світу? Нібито він — богомільний, богобоязливий, добродушний, покірний, братерський, культурний, неімперіялістичний і т. д. Хай тоді невірні Хоми довідаються та прочитають матеріяли про страшний голод 1933 року, коли більше 6 мільйонів українців, в тому числі десятки тисяч жінок, дітей та стариків, — знайшли вічний спочинок на своїй рідній, плодородній, чорноземній землі. Хай довідаються про десятки та сотні тисяч закатованих, спалених та замучених в тюрмах і концтаборах, по Сибірах, Колімах, Соловках; в Винниці, в Рівному, у Львові та в інших містах і селах.

Хай тим невірним Хомам, яничарам, буде ясно, які то богомільні старші брати. Що сталося з нашим духовенством обох церков — Автокефальної Православної та Греко-Католицької? Російську „добродушність” та „покірність” цим невірним Хомам докажуть архіви Об'єднаних Націй. За московський імперіялізм всіх часів, всіх поколінь та кольорів докажуть англійські політики Стюарти, англійські генерали Фулмери; скаже їм Ечісон, американський державний секретар, якщо нашим українським представникам вони не довіряють. А за російські винаходи майже всього, що є на світі, їм скаже Гісс та інші подібні. За нахабство, брутальність, нелюдність дадуть свідництва з часів капітуляції Відня та Берліна австрійські та німецькі жінки, починаючи від найстарших і кінчаючи неповнолітніми. Хіба треба ще доказів, якщо є достатні докази в архівах по всьому сві-

ті?! А вже з їх вічно оголошуваним та пророкованим „третім Римом”-Москвою!

Християнський та культурний світ дійсно мав нагоду переконатися (на протязі останнього півсторіччя) та з гірким розчаруванням пережив та переживає його вплив по всіх закутках світу. Бачать власними очима та на власній шкірі випробовують оті московські обіцювані „треті Рими”. А зарекомендувався „третій Рим”-Москва навіть дуже і дуже ганебно. Це відчули навіть і білоемігранти, ці вічні крикуни і провокатори. Вже в останньому часі і їм не хочеться на еміграції продовжувати той пустий та шкідливий голос „третього Риму”-Москви.

Культурне всесвітнє людство знає (хоч, може, і не все), як колись були зненавиджені світом монголи, римляни та, свого часу та ще й зовсім недавно, германи. А тепер ненависть всього світу заслуговують росіяни своїми прикметами та вчинками. Їх ненавидять за найбільший в світі за всі часи терор; за необмежені та задумані на широку скалю імперіялістичні загарбання.

Світове людство, відчувши ті всі згадані страхитя та терор на собі, не так скоро схоче забути, хоч би хтось і хотів забути, всі згадані знущання та мільйонові людські жертви. Хіба що пройдуть тисячі літ чи цілі віки. Росіяни вічно мусітимуть соромитись, бо вже ніколи їм не викрасти з всесвітніх архівів, чи усунути з тих архівів все зло, накоєне ними та їх прислужниками, новітніми яничарами.

Є незаперечні факти, знані всім світом і давно доказані, що росіянинові Ленінові матеріально допомогли німці в його диявольській

безбожницькій політичній роботі проти християнства, церкви та взагалі проти різних віросповідань і проти свободи різних національностей і т. п. Російський народ морально і матеріально допоміг також самому Ленінові, а тепер російські емігранти самі заповнюють, що „краще бути навіть злим диктатором, ніж різати живе тіло Росії”.

17. КУЛЬТУРНИЙ СВІТ 20-ГО СТОЛІТТЯ

Хай українці та культурний світ 20 століття осудять та друкованим словом заповнять архіви різних держав для перестороги будучих полень різних народів. Що саме спонукувало, які напрямні та вказівки дали грізні царі московські та найгрізніший цар Сталін Гітлерові в його скаженій війні, в якій цей останній огнем і мечем, голодом, тортурами винищував мільйони українців та різних народів Європи. Прикладом застосування насильства і до написання диявольського „Майн кампф’у” були для Гітлера московські царі, які винищували мільйонові маси небажаних їм елементів слав’янських народів, українців, козаків, білорусів і т. п. Винищували московські царі невинні покорені народи при будовах різних каналів, доріг, по лісах та на болотах будови міста Петербургу і т. п.

Імперіялістична Німеччина на чолі з Гітлером та його клікою у роках перед другою світовою війною вже давно гострила зуби на слав’ян. Німці знали значно більше, як інші народи, що вони найближчий європейський нарід в сусідстві слав’янських народів. Коли Гітлер та

всі, які були згідні з його політикою, наслуналися наочних свідків та начиталися з різної преси, мовляв, як то не в війні, а в часі невоєнним слав'яни слав'ян мільйонами нищать, як при згаданих будовах різних каналів (та пізніше смертельним голодом в роках 32-33), — то Гітлер може і тому охоти набрав та відважився за прикладом росіян також і свою чорну диявольську роботу виконати. Подумав кат Гітлер: „Вмішаюсь між слав'янські народи, єдина нагода є німцям доказати словом, ділом та на письмі (в його диявольському „Майн Кампф'і”) та ж нам, німцям, конечно потрібно „лебенсрауму”, українського чорнозему, родючих степів над Чорним Морем, а не десь там якогось холодного Сибіру. Гітлер ще не встиг виконати передбачувані в його книзі „Майн Кампф” пляни, як знову взялись пляномірно нищити слав'яни-москалі слав'ян-українців.

Знову дали доказ катові Гітлерові, що можна таку страшну чортівську тактику виконати, як слав'яни до слав'ян, тому ж показали і германи своє катування. Що, мовляв, якщо вже аж так, що в мирний час гинуть мільйони слав'ян-українців, нищать їх слав'яни-москалі та не залишились і (хоч далеко позаду) поляки із своєю пацифікацією на українських західних землях Поділля. Поляки, як слав'яни, також показали слав'янам-українцям свій віддавна знаний вогонь, меч, терор та нахабність.

Польща відіграла бойову та важливу політичну роллю у відношенні до росіян. саме таку, як наше прислів'я каже: „коли коня кують, то і жаба підкладає ногу”. Хай людство 20 століття, а в першу чергу українці, застановляться над цим питанням, подумують та також напи-

шуть щось в цій справі. А справа ця варта того, щоб над нею дуже поважно подумати. Сильніші та краще озброєні слав'яни вже віками проголошують (для свого замаскування в очах слабших і не озброєних слав'ян) гасло братерства та рай на землі. А чим закінчується їх замаскована скажена імперіялістична брехня? Вона закінчується тим, що розділюють загарбану українську землю на чотири, а часом і на п'ять частин. Ось як діляться непрошені окупанти українською землею. Роблять кожний по-своєму, по-дикунськи. Є доказані факти, що всі як один окупанти (їх було близько десятка), як тільки займали нашу батьківщину, цілу чи частинами, відразу перехрещували нещасну Україну в різноманітні свої диявольські ворожі нам назви.

Звали Україну Райхскомісаріят, а частину його Дистріктом Галіцієн та Транс-надністрєнієм (одеська область). Звали її і ще звать засліплені імперіялісти: Кресами, і Малопольською і Малоросією (хоч знають вони що Україна не мала, а велика). Впродовж історії нераз вже боком їм вилазила та відхочувалась та „мала Україна.”

Культурний світ дивується, бо не бачив і не чув ніколи нічого подібного, як мільйони людей винищують та ще і в минулому часі. Але це ж є незаперечним фактом що винищують наш народ у відплату за наш український хліб, мед і молоко. Дивляться окупанти, один на сдного лях на кацапа, кацап-москаль — на ляха, і роблять свою темну криваву справу на українських землях.

Хто винен у загибелі десятків мільйонів європейців, що їх винищено на просторі від бе-

регів Атлантичного Океану аж до Чорного моря? А найбільше за всіх постраждали, мільйонами гинули та гинуть українці. Чи світові політики забувають, що завжди наслідники беруть приклад та орієнтацію від своїх попередників-спадкоємців, незалежно чи від чужих, чи від своїх. Чи вся вина другої світової війни лежить лише на хитрому німецькому учневі-катові скаженому Адольфу Гітлерові?

Чи також винні в цьому попередні учителі-інструктори, москалі (білі та червоні), як також — і поляки всіх часів та відомих їх фінансистів? Кат Гітлер попередив світ про своє плановане злочинство „Майн Кампфом”. Плянував винищення людства під час другої світової війни, під час воєнного шуму та вибуху перших атомових бомб. А фактом є що учителі Гітлера, москалі та поляки, не під час війни а ще в мирному часі нищили мільйони українців смертельним голодом, розстрілами, паціфікацією та концтаборами, всіх, хто потрапив під їх криваві, диявольські руки.

18. РОСІЙСЬКИЙ ПАСКУДНЯК — „СХІДНЯК”

Чи справді потрібний комусь, як собаці п'ята нога та подвійний хвіст, так званий додаток до „Нового Русского Слова”? Не досить відповідно звучить сама назва „Східняк”, краще відповідало б назвати його „Паскудняк”. Адже ми знаємо, що редагують його найгірші російські паскудняки та їх прихвостні, українські яничари. Дехто з українців неправильно твердить, мовляв, там є кілька наших земляків під машкарою диких пилипів, дідів Тарасів, Лапків та

інших псевдонімів і анонімів. Їм так далеко до українців, як від землі до неба. Якби справді деякі представники цього федералістичного кодла були українського походження, то вони мусяли б виявити хоч найменшу любов до України, до її традицій, до її трагічної долі на протязі останніх століть.

Цю рептилку редагують такі перевертні, як, наприклад, Андрій Дикий, що в „Східняку” безліч разів повторює: „ми українці”, а в „Новому Русському Слові” необачно проговорюється: „Ми рускіє”.

Але на жаль, крім перевертнів типу Дикого і „самих чістакровних” росіян в „Східняку” співпрацюють і колишні завзяті (тільки на словах, звичайно) наші „політики” та „ідеологи”. Ось не так давно в ульмівських „Українських Вістях” друкувалась серія поверхових, хлоп’ячо-задирливих і крикливих дописів проти жидів і малоросів. Автором цих писань був горезвісний „публіцист” Юрій Дивнич. Цікаво, що чомусь в названих дописах говорилося і про театр, і про літературу, і про політику, і навіть виливались помії на бідні голови особистих ворогів автора цих друкованих витворів фантазії душевнохворого. Одним словом — намішав, бідолаха, патріотичного гороху з урдепівською капустою, а з’їсти не може. І ось нещодавно в нашій пресі („Українське Слово” ч. 537) з’являється допис, де, між іншим, сказано: „...з українського життя в Нью-Йорку зовсім зник Ю. Дивнич. Кажуть, що він останнім часом в розмовах натякає на те, що він федераліст. Не виключено, що він і його однодумці ведуть організацію федералістичної групи серед українців. Не виключене також, що він має

зв'язок з додатком до „Нового Русского Слова” — „Східняк”, який почав недавно виходити. Як бачимо, гроші скорше можуть зламати людину, як заслання, чи навіть загроза смерті”. До наведеної вище характеристики залишається тільки ще додати, що цей меткий „ідеолог” продався тепер російським україножерам із східно-європейського фонду, пишучи „наукову” працю про комуністичну партію на Україні.

Погані приклади — заразливі.

Слідом за Ю. Дивничем пішли на платну службу до москалів і малоросів також і кілька інших заслплених кандидатів на яничар. Бо жодний порядний українець чи українка не повинен навіть думати про будь-яку співпрацю з ворогами. Не повинен також шукати з ворогом-гадом співпраці під маскою федералізму на словах, а на ділі потенціальною рабством-катуванням, вже не раз випробуваним на наших українських тілах та костях.

В кожній родині є виродки. Але наша українська еміграційна родина мусить викинути названих вище виродків на смітник історії. Ми повинні добре пам'ятати, що завдяки таким виродкам гинули, гинуть і будуть гинути кращі сини і дочки нашого народу. Їм легше було вмирати від руки ворога-ката, ніж від брудної руки зрадника-земляка.

Невжеж би в нашій родині мало залишитися якесь сяке-таке, — нікому непотрібне (хіба росіянам) паскудство — ці російські паскудняки, хоч вони і в якійсь східняцькій масці. Хай знають паскудняки-яничари, що вони у нас не мали і не будуть мати місця; всі вони будуть так само знищені, як були знищені найкращі сини України тими російськими паскудняками.

Навіть для прикладу всім відомі такі ж яничари, засліплені марксівським анальфабетизмом, так звані в Канаді і США сталінські комуністи, які також неправильно звать себе українцями, на сором нам, бо не заслуговують звати себе цим ім'ям. Вони ж самі кажуть: „От дивіться, жодний кацап, московський цар і слухати не хотів, як і вся решта росіян, про слово „українська держава” чи „українець”, аж перший не росіянин, а грузин Сталін зрозумів”. Тому саме він „зрозумів”, що не москаль з крові, хоч і московської вдачі. І не москаль, а все таки відразу ж москалям продався, віддався, та всі москалі його захотіли і ще тепер хочуть, бо „кому що, і що до чого”.

А що на це скажуть двох сортів яничари, ці засліплені, різні дикі над дикими, паскудні над паскудними зрадники?

Всі ці різні московські (бо ще довго не українські) Пилипи з конопель. Хто з цих двох сортів яничар, хто з них більше російський паскудняк-східняк, хто з них більший запроданець України? Хто більше ворожий з них Україні в кайданах, наложених царськими білими катми-москалями та ще більше закованих нинішніми москалями в їх хитрій червоній масці. Відповідь лише одна: „Кому що, і що до чого”. Наплодили їх знані всюди плодовиті москалі, хай собі їх мають на розплодок, десь там, колись на Сибірах широких. Бо у нас український клімат Харкова, Києва, Львова для цих всіх паскудників непідходящий. Можуть скоро загинути від українського славного колись і тепер козацтва-вояцтва. Хай москалі ними тішаться, хай їх малюють улюбленим кольором, раз білим, раз червоним, хай ставлять своїх виплод-

ків по коноплях, тих всіх своїх паскудняків та диких Пилипів...

Засліпленою потворою та гадом є той, хто тільки хоч найменше співпрацював би з москалями, незалежно — білими чи червоними, — на шкоду Україні та багатьом десяткам інших народів, поневолених царською і теперішньою Москвою. Хто ще з чужих та надиво і своїх відважується не розуміти, не брати під увагу та не жаліти десятків мільйонів українців, виголоджених, помордованих та вистріляних в часі миру та в війні тими віддавна знаними катами москалями.

19. ПСЛЯСЛОВО.

Автор є певний, що цю брошуру будуть сприймати читачі різних груп по-різному. Одні з них, що вважають себе дійсними українцями, приймуть цю брошуру, як вияв своїх власних національних почувань. Інші, які є лише прихильні до українців, можуть сприйняти її байдуже. У читачів, що наставлені вороже до України, ця брошура, можливо, викличе почуття обурення.

Взагалі, автор не має сумніву в тому, що всім вищезгаданим типам читачів багато дечого в цій брошурі може бути не до вподоби.

Дозволимо собі тут навести хоч деякі з тих мотивів, через які читачі можуть бути невдоволені цією брошурою. Перший з них це те, що „правда очі колить”. Звичайно, значно приємніше, коли вас по голівці гладять. Це заспокоює ваше сумління і підтверджує вас у думці, що все, що торкається вашої особи, є в порядку

Значно меншу приємність справляє нам критика, особливо, критика, яка перешкоджає нам приспати наше сумління. Ми забуваємо про це, що ця справедлива критика тільки може нам усвідомити наші хиби та направити наші вчинки.

Другою можливою причиною є те що пропорційно до зросту нашого добробуту, зменшується наше почуття жертвенности, з поліпшенням нашого економічного стану все вибагливішими стають наші потреби. І чим більше ми їх задовольняємо, тим більше вони зростають. Але, не зважаючи на це, ми не повинні забувати також і про популяризацію правди про Україну серед чужинців, а також про наших братів і сестр як на чужині, так і на поневоленій Батьківщині.

Нижченаведені 55 організацій, установ та видавництв (часописів і журналів) одержали від мене пожертви в загальній сумі, понад 2 тисячі доларів, які я жертвував, висилаючи свої скромні тижневі заробітки по 42 і по 50 доларів, а деякі з них і по 100 доларів.

- 1 КОДУС Комісія Допомоги Укр. Студентству
- 2 УКК — Український Конгресовий Комітет
3. УПА — Українська Повстанча Армія
4. ЗЧ ОУН — Укр. Загор. Част. Орг. Укр. Над.
6. ЛВУ — Ліга Виз. України
5. ООЧСУ Орг. Об. Чот. Св. України
7. ЗУАДК, — Зл. Укр. Доп. Комітет
8. УКА — Українська Католицька Акція
9. УСХС — Укр. Сан. Хар. Сл. для інвалідів
10. УСХС — Укр. Сан. Хар. Сл. для хворих
11. УСХС Укр. Сан. Хар. Сл. для сиріт

12. Сиротинець Укр. Кат. Церкви
13. Сиротинець Укр. Авт. Прав. Церкви
14. ОУД і М. — Опіка Укр. Дітьми і Молоддю
15. ЦЕСУС — Цент. Союз Укр. Студентства
16. УВУ — Укр. Вільний Університет
17. НТШ — Наукове Тов. ім. Шевченка
18. УВАН — Укр. Віл. Ак. Наук
19. Укр. Науковці через УНС. — Провидіння
20. ОПДЛ — Об. Пр. Діт. Літератури
21. Семинар — УГКЦ
22. Семинар Укр. Авт. Пр. Церкви
23. УІС — Укр. Інф. Служба
24. Юкраїнян Обсервер
25. ЦК АБН — Антибольшевицький Бл. Нар.
26. АБН — Кореспонденц, Англія
27. АП АБН — Американські Приятелі АБН
28. АП АБН — Інформаційний Бюлетень
29. АБН — Канада
30. АБН — Франція
31. ББВУПА — ім. Юрія Переможця, Німеччина
32. ББВ УПА — Канада
33. ББВ УПА — США
34. ЛУПВ — Ліга Укр. Пол. В'язнів
35. СУРМА — Орган ОУН
36. ВІСНИК — Орган — ООЧСУ
37. Національна Трибуна
38. Українець — Час Париж
39. Український Самостійник — Мюнхен
40. Українська Думка — Лондон
41. Вільна Думка — Сідней
42. Вісті — Брюсель
43. Гомін України — Орг. Ліги Виз. України
44. Український Робітник — Орг. Гетьманців
45. Українське Слово — Буенос Айрес
46. Дім Просвіти — Торонто (Канада)
47. Дім Української Культури Нью-Йорк

48. Український Народний Дім Нью-Йорк
49. Пласт — Нью-Йорк
50. Молоде Життя — журнал Пласту, Дітройт
51. Пласт — Торонто
52. СВУ — Спілка Визволення України
53. Авангард журнал ЦК. СУМУ
54. ЦК СУМ — Спілка Української Молоді Нім.
55. СУМА Спілка Української Молоді Ам.

В майбутньому інших не вичислених 56 українських організацій і установ одержать пожертви моїми тижневими заробітками, а частинно брошурою „Все для себе, а що для України?”

Якщо тільки зустріну серед українського загалу зрозуміння і відгук на мій **заклик до жертвенности для української справи.**

Щасти нам Боже!

З М І С Т

1. Ми і Україна	3
2. Що робити?.....	5
3. Наша „жертвенність” на чужині	8
4. Як жертвують одні, а як — інші	11
5. Хто відповідатиме?	13
6. Скупарі та українські фонди	16
7. Візьмемося до діла!	18
8. Крокодилячі сльози	20
9. Хто ворог?	22
10. Паноптикум хитрунів	23
11. Слово за скупарями	29
12. Де заощадження українців, німців та жидів?	34
13. Російський імперіялізм і Україна	37
14. Карпатська Україна в смертельних обіймах хижаків	40
15. Про Малоросію, Великоросію та Тіто....	42
16. Факти та документи в архівах є вічними свідками	45
17. Культурний світ 20-го століття	48
18. Російський паскудняк — „Східняк”	51
19. Післяслово	55